

Missió M.M.P.V.M.

Tots sabem que Egipte és apassionant però quan ets egipciòleg i fas un descobriment, ho és encara més. El problema és quan ets egipciòleg, fas un descobriment i t'acomia den per haver-ho fet... llavors no vols saber res d'aquest; o almenys això és el que li va passar a en Miguel.

En Miguel havia descobert alguna cosa que no podia sortir a la llum; els seus caps van dir-li que no podia dir res sobre allò i que es quedava sense feina. Un altre s'hagués enfonsat, però en Miguel de seguida va començar a moure's; va actualitzar el seu currículum i el va penjar a internet (també va ser perquè li pagaven el dia 28 del mes i era 26 per tant encara no li havien fet la liquidació). El que mai hagués imaginat en Miguel era el que li passaria a continuació. Només havien passat unes hores i li va entrar una trucada d'un número privat.

- Hola, bon dia - va dir en Miguel preocupat.
- Hola, vostè és el Miguel Rosantes? – van contestar des de l'altre costat.
- Sí, per?
- Li truquem de la National Aeronautic and Space Administration.
- Na, Na, sa, NASA de la NASA? - va dir en Miguel molt sorprès.
- Yes, perdó... sí, li truquem perquè estem molt interessats en el seu currículum i volem parlar amb vostè en persona. Només fa falta que accepti i ja ho tindrà tot a punt.
- Sí - va dir en Miguel amb molta seguretat
- Doncs, l'esperem als Estats Units d'Amèrica. Benvingut a la NASA

L'havien trucat de la NASA! En Miguel no s'ho podia creure, però allò estava passant de veritat.

En una setmana ja estava a l'edifici de la NASA. La supervisora el va acompanyar fins al seu despatx i va començar la reunió.

- Benvingut -va dir la supervisora
- Gràcies, estic molt sorprès – va respondre en Miguel, que es moria de curiositat.
- Estic molt impressionada amb el seu currículum.

- Gràcies, he estat 8 anys treballant com a egiptòleg però tinc força estudis sobre astronomia, ciències i educació física.
- Perfecte!
- Què? Ja està? – el Miguel no entenia res.
- Sí, no us puc dir res més fins que hagi firmat el contracte. Tot i que els diners no li faran gaire falta allà on el necessitem.
- Què vol dir? Estan estudiant l'oceà? No en tenia ni idea.
- No, no! Ja ja ja – la supervisora va començar a riure – El necessitem al “planeta vermell”.

En Miguel es va quedar sense paraules.

- I el volem com a capità del nostre gran grup M.M.P.V.M
- I això què significa?
- MISSIÓ MUNDIAL de PORTAR VIDA a MART

Una altra vegada en Miquel s'havia quedat sense paraules. Una missió a Mart! Quina aventura! Potser era una bogeria però tenia ganes d'oblidar el passat i no s'ho va pensar gaire:

- Perfecte, on he de signar?

La supervisora el va posar al dia. Durant uns mesos seria entrenat i potser podria arribar a ser la primera persona en trepitjar Mart. Van pagar-li un sou per avançat i li van oferir un lloc on allotjar-se a les seves instal·lacions; de fet, es van encarregar de tot: llogar-li el seu antic pis, posar al dia els seus papers, fer el trasllat de totes les seves coses, etc. Allò semblava un somni, l'únic que tenia clar en Miguel era que faria tot el que pogués i que no es rendiria mai.

Dos dies després d'aquella reunió, va conèixer als seus companys d'equip, un total de quaranta-vuit persones; els que viatjarien amb ell i els que estarien en contacte des de la Terra. Però a Mart només anirien dotze persones, entre les quals hi havia dues dones. Van anar a dinar plegats i es van presentar per conèixer-se una mica. Al grup hi havia enginyers, exploradors, matemàtics, informàtics, un ex-militar, dos ex-policies i també científics. La seva missió consistia en ser les primeres persones en viatjar a mart, portant així la vida allà.

Uns quants dies més tard van començar els entrenaments. El primer dia va resultar excel·lent, tot i que el seu entrenador era una mica pesat i molt estricte. Però en

Miguel s'havia fet una promesa a ell mateix: no rendir-se, i així va ser. Durant un any i mig van continuar amb la preparació que consistia en quatre hores d'entrenament físic amb diferents proves i quatre hores dins el coet més ràpid i gran construït fins la data.

Havia estat una temporada força dura però alhora enriquidora i per fi havia arribat el gran moment; el moment de saber si seria el capità del MMPVM i de posar en marxa el coet Saturn 15. En Miguel estava molt a prop de fer el seu somni realitat, aquell pel que portava lluitant gairebé dos anys. Era el moment de fer les últimes proves de la maquinària abans de l'engegada.

- Aquí Saturno 15 a base, em sentiu? - va dir en Marc, l'encarregat de la ràdio.
- Aquí base, et sentim alt i clar. Doneu llum verda al la ràdio.
- Això ja està a punt nois – va dir en Marc a la resta de l'equip.
- Perfecte! – va respondre en Miguel, que al final havia aconseguit el lloc de capità. – Preparem la prova dels motors auxiliars: 1, 2, 3, 4 i 5
- Llum verda capità – van dir en David i la Laura.

En Marc va comunicar a la base que ja estaven preparats per iniciar el compte enrere. Van passar només vint-i-cinc minuts, però a l'equip li va semblar etern. Havia arribat el gran moment.

- 10, 9 , 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0! Ignició!
- Ens hem enlairat camí a Mart el 7 de Desembre del 2025 a les 14 H 28 min i 42 seg. – va confirmar en Miguel.
- Aquí base, crido al capità del Saturno 15, em sentiu?
- Aquí en Miguel, us sentim perfectament, tot l'equip està conscient i en perfectes condicions.

Els esperaven molts dies a l'espai, i allò no seria una missió fàcil, però tots estaven molt motivats i això era el més important en aquells moments. Tenien provisions per més de 150 dies i també unes cintes per córrer amb les quals podien generar energia per alimentar les bateries recarregables del coet. A més a més, comptaven amb uns panells solars que els ajudarien a no consumir tant combustible.

El temps va passar volant, igual que el coet, però el trajecte fins a Mart que inicialment havia de durar cinquanta dies, es va veure afectat per alguna cosa inesperada el dia quaranta del viatge...

- N'estic fart d'això! Tots els dies fent el mateix. Ja m'he llegit tots els meus llibres, i els vostres! Sóc conscient de que cada segon que passa estic més lluny de la Terra, de la nostra llar, de la meva família. Vull tornar a casa meva! I sabeu què? Soc l'únic que té accés als motors i estic disposat a apagar-los si no donem mitja volta immediatament! – va exclamar en David fora de si.
- No David – va respondre immediatament en Miguel - No ets l'únic que ho ha deixat tot enrere. Jo era egipci i em van acomiadar per fer un descobriment. Estava realment enfonsat però des que treballo a la NASA m'he proposat aconseguir un somni, aconseguir una fita i no em donaré per vençut fins a aconseguir-ho.

En Miguel estava molt seriós, mirant a en David fixament i va afegir:

- Pensa que som les úniques persones del món que som capaces de fer això, el que seria una bogeria, un repte impossible per a molts, i és el nostre deure fer-ho. La NASA i tot el planeta Terra, està confiant en dotze persones: nosaltres. No penso defraudar a tota aquella gent perquè tu estiguis cansat de la teva rutina, que canviarà en pocs dies, quan arribem a Mart.
- Perdona Miguel– va dir en David molt afectat- Mai m'ho havia plantejat així i no tenia ni idea del que havies passat. D'acord, continuarem amb la missió.

Semblava que tot tornava a la normalitat però només sis hores més tard, els enginyers van alertar a en Miguel d'un nou problema. Havien fet els càlculs i el seu viatge s'allargava gairebé dos dies i això significava que no disposaven del combustible suficient per poder arribar. La única solució viable era parar a Deimos, la lluna de Mart per fer canvis en els motors i fer-los funcionar amb urani. Semblava una bona idea però les conseqüències eren que arribarien cinc dies més tard del previst a Mart i que durant dos dies estarien pràcticament sense llum i només funcionaria la maquinària i el microones. Era una mala notícia però no hi havia altre remei; això podia passar i havien d'estar preparats per a imprevistos com aquell. En Miguel ho va comunicar a base, sol·licitant permís per aterrar a Deimos. Des de la Terra van donar llum verda i així va ser com el coet va aterrar a aquella lluna desconeguda...

- Avui, 12 de Gener de 2026, l'home ha trepitjat Deimos per primera vegada a l'història. Un petit pas per l'home i un gran salt per la humanitat. Senyores i senyors, hem viatjat més lluny que mai i estem a Deimos; poso aquesta bandera

en nom del planeta Terra, i des d'aquest moment, declaro el final de la carrera espacial entre els Estats Units i Rússia- va dir en Miguel mentre en Marc el gravava per transmetre-ho al planeta Terra.

Van passar a Deimos deu dies, sobrevivint com van poder. Van fer els canvis necessaris a la nau i es van posar en marxa per acabar la seva missió cap al planeta vermell. Al cap de cinc dies ja eren a Mart. El somni d'en Miguel s'havia complert però no ho semblava. A falta de una hora per aterrar, va marxar a la seva llitera i es va quedar estirat sense dir res a ningú. Cap dels seus companys sabia el que li passava. En David estava preocupat i va decidir tornar-li el favor i anar a parlar amb ell per tractar d'esbrinar què li preocupava tant al seu amic.

- Miguel, que et passa?
- Res...
- No, a tu et passa alguna cosa
- És que... no m'ho puc creure... és impossible!
- El què? – va preguntar el David amb intriga
- David, t'he de dir la veritat

En Miguel estava molt seriós i va començar a explicar la seva veritable història:

- Quan jo tenia vuit anys, em vaig presentar per primera vegada als campaments de la NASA; jo era el primer de la classe, el nen que passava totes les proves millor que cap altre. Però quan tenia dotze anys, vaig conèixer una noia, la Clara, que em va canviar la vida. Va arribar als campaments i aconseguia sempre superar-me. Allò va ser frustrant per a mi i per la meva enveja vaig abandonar aquell lloc. Vaig intentar inscriure'm als campaments russos però quan la NASA es va assabentar, em va amenaçar de mort si marxava al bàndol contrari. Tenien por de que un noi amb tant talent aconseguís arribar amb els russos a Mart abans que ells. Els meus pares no sabien res i em van obligar a estudiar arqueologia. Al cap d'uns anys, em vaig assabentar que la Clara havia caigut malalta. Resulta que el govern Rus s'havia assabentat que la NASA havia intervingut per a que jo no fos part dels seus astronautes i els van tornar el cop. Jo vaig desaparèixer del mapa durant molts anys però al final la NASA em va trobar, va fer que m'acomiadessin de la feina per a formar part del seu equip. I ara... ara estic aquí per complir un gran somni que tenia des que era petit però per altra banda, per culpa de la meva enveja, he fet que una altra persona

deixés de complir el seu somni i em sento fatal.

A en Miguel li queien les llàgrimes mentre explicava la seva història. Després, va començar a buscar alguna cosa entre el seu equipatge.

- Què busques? – va preguntar el David amb curiositat
- Vull que miris això – va contestar el Miguel – És la meva antiga targeta d'identitat
- Carlos... CARLOS?!, la llegenda oculta de la NASA???
- En David no podia creure el que estava veient
- Sí, soc jo.

En aquell moment, el pilot de la nau informava que tot estava preparat per a poder baixar i trepitjar la superfície de Mart.

- Vinga Carlos...o Miguel, ha arribat el moment – va dir en David intentant animar al seu amic
- No, no puc
- Mira, jo sempre he sigut admirador de vosaltres, de la Clara i tu i no penso rendir-me fins que els dos estigueu aquí, a Mart. T'ajudaré a trobar a la Clara i farem que vingui al proper coet, el que ve amb les provisions. Et prometo que en menys d'un mes estarà aquí amb nosaltres.
- D'acord.

L'equip es va posar els vestits espacials i van saltar a la superfície de Mart des de la càpsula de despressurització.

- Aquí en Miguel a Terra. Després de tots els imprevistos ha arribat el moment, el moment en que l'home trepitja el planeta vermell. Mart, un planeta deshabitat, amb moltes teories de vida, d'història i de confiança; la confiança de poder arribar i colonitzar, de poder portar la vida aquí. Molts creien que això era impossible però ho hem fet real i lluitarem per avançar i aconseguir crear una nova llar. Aquest es un petit pas per l'home però un gran pas per la humanitat. Avui és un dia històric i continuarem fent història cada dia, amb noves investigacions, creant una atmosfera resistent, construint hivernacles per poder cultivar, traient aigua dels volcans, fent tot el que estigui a les nostres mans per donar esperança al món sencer.

Van començar a treballar en el seu projecte. Uns investigaven el terreny amb telescopis i altres rastrejaven en busca de qualsevol cosa que resultés interessant. Un

dels seus descobriments més interessants va ser trobar una cova natural. Van decidir baixar, tot i que hi feia molta calor degut a que hi havia magma a prop. A una de les parets van trobar un escrit, eren uns símbols estranys. Gràcies als estudis d'egiptologia del Miguel van poder-lo desxifrar. Era un missatge extraterrestre; l'havien deixat feia més de cinquanta anys. Això significava que no estaven sols a l'espai i que potser hi cabia la possibilitat de conèixer altres éssers. Tot era súper emocionant.

Al cap de quaranta-cinc dies va arribar la nau amb subministraments. Tots estaven ansiosos per la seva arribada. Portaven ja molt temps fora de casa i allò era com rebre un paquet d'un familiar molt llunyà el dia de Nadal. Però si hi havia algú més nerviós que la resta, aquest era en Miguel. En aquella nau, no només arribaven subministraments... arribava la Clara. I així va ser, la noia dels campaments va aparèixer i en Miguel es va sentir a la fi satisfet.

Aquesta aventura acaba aquí, però us puc assegurar que la gent de la Terra va poder viatjar a Mart i es van establir i prosperar sense cap problema al nou planeta, i tot gràcies al gran equip que es va atrevir a realitzar una missió per a molts impossible.

Escrita per: **GILL cO² 008**